

Arrest

nr. 279 145 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. HINNEKENS en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 25 november 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoondochter.

Op 23 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gegeven op 4 juni 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2021 werd ingediend door:

*Naam: K. (...) Voornaam: J. (...) Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika
Geboortedatum: (...) 1953 Geboorteplaats: Iran
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Er werd door betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend als bloedverwant in opgaande lijn van haar schoondochter K. (...), A. (...) (RR (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Voor deze aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd

- *Persoonlijk schrijven K. (...) A. (...) ((...)) dd 5.05.2022, waarin zij de situatie van haar gezin uitlegt.*
- *Bewijzen dat betrokkene en haar partner een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangen van de VS dd 1/04/2022 van Social Security Administration /Benefit Verification letter (Voor J. (...) maandelijks bedrag van 1,013.00\$: (959,44€, G. (...) 962\$: 911,14€, samen: 1870,58 €)*
- *Document 'Notice of action' van de 'County of Los Angeles', overeenkomstig de verklaringen van de mensen zouden die documenten moeten zijn die aantonen dat zij mantelzorg genoten van A. (...) K. (...). De naam van mevrouw A. (...) K. (...) is effectief terug te vinden in de documenten als uitbetaalde/verstrekker.*
- *Ziektekostenverzekering via Helan, Ziektenkostenverzekering Vlaams Neutraal Fonds vanaf 1.04.2022, Privéziekenkostenverzekering via Axa en Assudis*
- *Factuur gericht aan betrokkene betreffende haar tandverzekering van jan 2020, factuur gericht aan haar partner van AT&T (telefoonmaatschappij) van juni 2020, factuur gericht aan hen beiden betreffende nutsvoorzieningen van het jaar 2014, 2015, 2018, 2019*
- *Rijbewijs van mevrouw en haar partner afgeleverd te California en geldig tot 2025*
- *Brief van de JP Morgan chase bank gericht aan mevrouw, of haar partner of H. (...). Met een samenvatting van de bewegingen op de rekening van 24 april tot 23 mei 2014, van 24 juni 2015 tot 23 juli 2015, van 26 april tot 24 mei 2016, van 26 april tot 23 mei 2017, van 27 februari tot 23 maart 2018, van 27 februari tot 25 maart 2019, van 25 december tot 27 januari 2020 en van 24 december tot 27 januari 2021*
- *Rijbewijs van de referent en haar echtgenoot + hun belastingaangifte van het jaar 2020. In de aangifte staan de ouders als ten laste van de referent en haar echtgenoot, idem voor 2021*
- *Factuur gericht aan H. (...), de echtgenoot van de referentiepersoon van Venzon (vermoedelijk factuur voor mobiele telefonie van de gehele familie), overzicht van ziekteverzekeringsmodules voor Hamlet en zijn vrouw van 2017, gasfactuur op naam van H. (...) van sept 2019, sept 2020, aug 2021*
- *Loonbrief van de referent van 2017 (tewerkstelling bij Automobile club of Southern California), alsook 2018, 2019, brief ivm zwangerschapsverlof in 2019, brief van een boekhouder van maart 2016 ivm het bedrag dat H. (...) en de referentiepersoon terugkregen van de belastingen + blanco belastingaangifte van 2017, hetzelfde voor maart 2017 + belastingaangifte 2018 (wel gedeeltelijk ingevuld)*
- *Samenvattingen van visa-afrekeningen op naam van de referentiepersoon en haar partner + brief van Morgan chase bank met 'rekeningafschriften' nl. 1 van jaar 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021*
- *Leasing contract van de auto van de referent en haar partner dd. 22.03.2018 (eerste pagina)*
- *Ocmw attesten van de stad Kortrijk dd 5.04 2022 voor gans de familie.*
- *Bewijs van het overmaken van geld door H. (...) K. (...) en referent met een Bedrag van 500 \$/maand (sinds mei 2020) adhv bankafschriften (van 5/2020 tot en met 12/2021) aan schoonouders maar ook aan schoonzus via JPMorgan Chase bank*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten blijkt overduidelijk dat mevrouw en haar partner een inkomen hadden ter waarde 1870,58 €, bovendien kregen ze ook een budget om hun mantelzorg mee te bekostigen. Betrokkene en haar echtgenoot hebben anderzijds ook geld ontvangen van de referent en haar partner, echter dit bedrag is ondergeschikt aan het bedrag die het koppel zelfstandig wist te verwerven uit uitkering en mantelzorg. Derhalve kan niet worden gesteld dat de afhankelijkheid van betrokkene en haar man in die zin is aangetoond dat zij aangewezen waren op de financiële steun van de referent en haar partner om in hun levensonderhoud te voorzien. Het is niet omdat ze mensen op regelmatige basis geld ontvingen van hun zoon dat ze er op waren aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 25.11.2021 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 d.d. 21.05.2015)

Alle andere voorgelegde documenten zoals de inkomsten van zoon en schoondochter, attest van het OCMW, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat reeds kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, 47/1 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten (hierna: het BUPO verdrag), van de formele motiveringsplicht en van "de wetgeving van de U.S.A en de wetgeving van de staat Californië".

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing houdt voor :

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch

afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten blijkt overduidelijk dat mevrouw en haar partner een inkomen hadden ter waarde 1870,58 €, bovendien kregen ze ook een budget om hun mantelzorg mee te bekostigen. Betrokkene en haar echtgenoot hebben anderzijds ook geld ontvangen van de referent en haar partner, echter dit bedrag is ondergeschikt aan het bedrag die het koppel zelfstandig wist te verwerven uit uitkering en mantelzorg. Derhalve kan niet worden gesteld dat de afhankelijkheid van betrokkene en haar man in die zin is aangetoond dat zij aangewezen waren op de financiële steun van de referent en haar partner om in hun levensonderhoud te voorzien. Het is niet omdat ze mensen op regelmatige basis geld ontvingen van hun zoon dat ze er op waren aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 25.11.2021 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 d.d. 21.05.2015).

Alle andere voorgelegde documenten zoals de inkomsten van zoon en schoondochter, attest van het OCMW, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, art. 3 de wet van 29 juli 1991, en het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

De bestreden beslissing schend artikel 40 bis, 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het E.V.R.M. (Europees verdrag rechten van de mens), alsmede artikel 17 en 23 van het B.U.P.O verdrag.

Voorts schendt de bestreden beslissing de Amerikaanse wetgeving en meer bepaald de wetgeving van de staat Californië, die bepaalt welke personen geacht worden behoeftig en afhankelijk te zijn. De feitelijke situatie zoals geregeld door voormelde wetgeving en het bewijs eruit voortvloeiende zijn geacht te behoren tot het administratief dossier.

De Belgische Vreemdelingenwet bepaalt :

Art. 40 bis van de vreemdelingenwet definieert als familieleden van een burger van de unie onder meer:

"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld

onder 1° of 2° (nvdr dit behelst dus ondermeer huwelijkspartners), die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; en verwijst daarbij ondermeer naar het huwelijk tussen een burger van de unie en een niet burger van de unie zoals een burger van de Verenigde Staten van Amerika.

Dat ter zake een Nederlandse schoondochter, bij het komen wonen in België begeleid word door diens schoonouders of dat deze zich bij haar voegen, daar waar zij in de Verenigde State reeds ten laste waren. Zij woonden reeds tijdens het verblijf in de verenigde staten onder één dak en dit is thans ook het geval. De voorwaarden van artikel 40 bis zijn niet cumulatief, zodat het volstaat vast te stellen dat aan één van de voorwaarden voldaan wordt. Er kan niet ingezien worden hoe meer kan aangetoond worden ten laste te zijn van, indien in één hetzelfde gezin wordt gewoond en overeenkomstig de Californische wetgeving de verzoekende partij behoeftig en afhankelijk is. Voor zover nog nodig wordt verwezen naar hetgeen nog volgt uit de Californische wetgeving.

Een en ander blijkt duidelijk uit het dossier. Er zijn ondermeer stukken toegevoegd waaruit duidelijk blijkt dat zij onder één dak woonden en wonen. Ook hoe de schoonouders naar België gekomen zijn wordt geacht tot het dossier te behoren.

Artikel. 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

° Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven"

Artikel 47 /7 verwijst naar artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet waarbij, waardoor de schoondochter van Nederlandse nationaliteit voor zover zij niet tot de bedoelde familieleden zou behoren de toepassing van artikel 47/7 van de Vreemdelingenwet kan invoeren. Op het eerste zicht lijkt het te volstaan om voormeld artikel toe te passen dat het familielid per impossiële quod non niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de vreemdelingenwet voldoet.

Ter zake volstaat het om aan één van de voorwaarden te voldoen, nu de voorwaarden niet cumulatief zijn.

De schoondochter is een Nederlands onderdaan en dus burger van de unie. Voorzover artikel 40 bis niet van toepassing zou zijn dient vastgesteld te worden dat aan één van volgende voorwaarden wordt voldaan :

Uit het dossier blijkt dat zij zowel in de verenigde staten onder één dak woonden Zij waren ten laste van het gezin waar zij woonden, hetgeen uit het dossier blijkt Er is sprake van ernstige gezondheidsredenen, die thans de persoonlijke verzorging behoeven van de burger van de Unie.

Er kan niet ingezien worden hoe meer kan aangetoond worden ten laste te zijn van, indien in één hetzelfde gezin wordt gewoond en overeenkomstig de Californische wetgeving de verzoekende partij behoeftig en afhankelijk is. Voor zover nog nodig wordt verwezen naar hetgeen nog volgt uit de Californische wetgeving.

Er kan niet worden ingezien hoe een minder dicht geacht familielid van een meer voordelige wetbepaling zou kunnen genieten. Voor zover artikel 48/7 van de vreemdelingenwet die duidelijk voorziet dat het zou volstaan deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, niet van toepassing zou zijn omdat een schoondochter uitgesloten is, zou dit inhouden dat er een schending van het gelijkheidsbeginsel en dient de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof gesteld te worden of artikel 47/7 een schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet inhoudt in zoverre het een band met een schoondochter, bestaande uit het wonen onder een zelfde dak zou uitsluiten, daar waar het volstaat dat verdere familieleden

Het E.V.R.M. bepaalt bovendien in artikel 8 :

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Er is een gezin in één keer overgekomen van de verenigde staten naar België, minstens gaat het over een overkomst binnen zeer korte termijn. De continuïteit van het gezin dient behouden te worden overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M., hetgeen iets anders is dan de vorming van een gezin, dat in

de meeste gevallen aan de orde is in het kader van de gezinshereniging. Het betreft hier duidelijk een reeds bestaande band.

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. zowel het privéleven als het gezinsleven beschermd. Dat de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (Cfr. RvSt., dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; zie ook R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999 (samenvatting), 128; RvSt, <http://www.raadvst.consetat.be>).

Dat hier onder meer ook het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M , 6825/74, x. Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Bruggeman en Sceuten/ DI., DR. 10, (100) 137, ' 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDI/ Fr.; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DI. dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B,1 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermd (Ibid.)

Dat de inbreuk die gemaakt wordt op de rechten vervat in art. 8 van het E.V.R.M. totaal niet verhouding staat met het doel (Cfr. RvSt., dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., 16 mei 1997, nr. 66.292).

Uit familiebanden ontstaan rechten. De Raad van State schorste in een Dublinzaak een beslissing waarbij een (schoon)vader en diens echtgenote eerst asielvragen asiel vragen in België. In Armenië het land van herkomst woonden zij op zeer korte afstand van elkaar. In België betrokken zij hetzelfde appartement na de later asielaanvraag van kind/schoonkind. De eerste persoon wordt ziek. De Raad van State schorste eerst de Dublinbeslissing (RvSt. nr.87.784 van 5 juni 2000). Vervolgens werd deze beslissing geannuleerd nu de Belgische staat na verzoek tot voortzetting het aangekondigde motief "het verweer kracht bij te zetten" zelfs niet gematerialiseerd heeft in het indienen van een verweer (RvSt. 97.338 van 29 juni 2001).

Dat de Raad van State reeds oordeelde dat de rechten vervat in artikel 8 van het E.V.R.M. gezien dienen te worden als rechten die moeten kunnen worden verdergezet. In een geval waarbij er zelfs sprake was van de nietigverklaring van het huwelijk met een Belgische onderdanen werd aan verzoeker nog een identiteitskaarten voor vreemdeling uitgereikt, waarbij de raad oordeelde dat de afgifte van bedoelde documenten doet rechten deed ontstaan in hoofde van verzoeker en de verzoeker gemachtigd werd om zich hem aldus zich in het Rijk te vestigen (R.v.St. nr. 45.976, 3 februari 1994, T.B.P. 1994 (verkort),439; Arr. R.v.St. 1994, z.p.; RvSt, <http://www.raadvst.consetat.be> (7 januari 2000). In het voorbeeld van de aangehaalde rechtspraak ging het niet zozeer om de continuïteit van het gezinsleven op zichzelf. Terzake wordt zowel de continuïteit van het gezinsleven als privéleven ingeroepen.

Dit houdt in dat een verzoekende partij, zeker wanneer er geen enkel frauduleus handelen heeft gesteld, recht heeft op continuïteit van diens privé- en gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet bovendien aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). Zelfs een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet zou een schending van artikel 8 van het EVRM kunnen uitmaken(RvS 26 mei 2009, nr. 193.522)

Dat ter zake hulpbehoevende mensen niet materieel kan ondersteunen als men in het verre buitenland dient verblijft en men niet vermog terug te keren naar België.

De overheid wordt geacht niet onwetend te zijn nopens dergelijke aspecten van de zaak zie Cfr. redenering in R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999 (samenvatting)

Luidens de Californische wetgeving is iemand die de uitkering IHSS program behoeftig. De behoeftigheid blijkt dus uit de wetgeving zelve. Deze uitkering is vergelijkbaar met Belgische uitkeringen, die enkel worden uitgekeerd als men onder een bepaalde inkomens grens leeft die behoeftigheid inhoudt. "

De referentiepersoon is van Nederlandse nationaliteit en betreft een schoondochter die van het gezin deel uitmaakte. De verzorging werd verstrekt die in het kader van het Amerikaanse hulpprogramma verschaft Voorzover nodig wordt er op gewezen dat in de USA men wel degelijk behoeftig is met pensioenen die voor de echtelieden 2.000 \$ betrof. De overheid houdt daarbij in de praktijk rekening met het feit dat normale huurprijzen van een bescheiden woonplaats al ongeveer 2000 \$ aan huurprijs inhoudt. In die zin lijkt de definitie van behoeftigheid zelfs compatibel met wat naar Belgische normen het geval zou zijn. Voor zover nodig worden hieromtrent stukken neergelegd.

Uit de feiten blijkt dat het gezin samenwoonde in de USA (Cfr. RVV, nr. 151.297 27 augustus 2015, waarbij de facto gezinsleven volstaat; zie ook. RVV, nr. 119.746, 27 februari 2014, waarbij geen al te groot bewijs van de band in feite dient te worden geleverd zo de familieband vaststaat en aldus het samenleven volstaat). en dat de ouders behoeftig waren en ondersteunt werden door het gezin waarbinnen zij woonden. Omtrent deze feiten werden reeds stukken neergelegd.

De behoeftigheid blijkt uit het feit dat er een Amerikaanse uitkering was, waarbij de voorwaarde juist behoeftigheid inhoudt, daar waar het algemeen geweten is dat een pensioen van 2.000 \$ nauwelijks afdoende is om enige kosten van levensonderhoud te delgen. Uit het dossier blijkt dat het pensioen volledig opging in huisvesting, daar waar de uitkering opging in de betaling van de noodzakelijke hulp. Een andere element is de handicap/afhankelijkheid van hulp.

Artikel 17 van het B.U.P.O-verdrag stelt :

"1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Artikel 23 van het B.U.P.O bepaalt :

"Artikel 23

1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat".

Telkens wanneer artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden geldt dit ook voor artikel 17 en 23 van het B.U.P.O.

Uit de SOCIAL SERVICES STANDARDS Regulations SERVICE PROGRAM NO. 7: IN-HOME SUPPORT SERVICES CALIFORNIA-DSS-MANUAL-SS MANUAL LETTER NO. SS-06-03 Effective 10/12/06 Regulation (MPP 30-700) blijkt dat men in het Personal Care Services Program (PCSP) als men valt onder Medical in de zin van " Welfare and Institutions Code Section 14132.95 and Title 22, California Code of Regulations, Division 3", dus men krijgt alléén persoonlijk hulp als men valt onder een bepaald onderdeel en sectie van het Californische wetboek van Welzijn en instellingen., het "The In-Home Supportive Services "IHSS zijn er enkel voor bejaarden die blind of gehandicapt zijn en die niet meer in staat zijn om veilig in hun huis kunnen verblijven zonder deze assistentie. Ook dit systeem van thuiszorg is er enkel voor personen vallende in Medical systeem en dus behoeftig zijn

Voormelde "Welfare and Institutions Code" geeft onder Sectie. 14050.1 aan dat iemand geacht behoeftig te zijn als men geniet van het Medical systeem, hetgeen moeilijker geformuleerd wordt als diegene die valt onder "Title XIX of the Social Security Act including, but not limited to, the individuals covered pursuant to Section 1396a(a)(10)(A)(i) of Title 42 of the United States Code" dus diegene die vallen onder titel XIX van de federale USA sociale zekerheidswet, maar niet beperkt tot diegenen die alleen vallen onder sectie 1396a(a)(10)(A)(i) van titel 42.

Het Federale Meciaid programma werd destijds opgezet door "Title XIX of the Social Security Act Amendments of 1965 (Public Law 89-97)", overstijgt de staten en beoogd om medische hulp te verschaffen aan personen met lage inkomens, waaronder blinden en gehandicapten. De diverse staten

krijgen fondsen op basis van bepaalde criteria. Daarbij wordt voor elke staat afzonderlijk de mate van behoefte in rekening gebracht. In Californië is het medische programma gekend en opgenomen in de wetgeving als medi-cal

Er werden ondermeer volgende dokumenten voorgelegd waaruit de behoefte van de betrokkene blijkt :

- *Dokument met het pensioenbedrag en de uitdrukkelijke vermelding dat men onder het Medi-cal systeem valt, dit voor beide echtelieden*
- *Individuele beslissingen echtelieden, waaruit blijkt dat men onder het hulpprogramma voor huishulp valt en dus zowel hulpbehoevend als behoeftig is."*

3.2 Waar verzoekster de schending aanvoert van de "wetgeving van de U.S.A." en in haar verzoekschrift verwijst naar de "Welfare and Institutions Code" van de Amerikaanse staat Californië, merkt de Raad op dat de Belgische administratieve overheid geenszins is gebonden door de Amerikaanse nationale wetgeving. Bijgevolg kan verzoekster hiervan niet dienstig de schending aanvoeren.

Verzoekster kan evenmin dienstig de schending van artikel 47/1 of artikel "47/7" van de vreemdelingenwet aanvoeren. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de "niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden". Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is dus slechts van toepassing indien artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegepast. Nu deze laatste bepaling uitdrukkelijk wel de rechtsgrond van de bestreden beslissing vormt, vindt artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geen toepassing in dit geval en kan verzoekster hiervan niet dienstig de schending aanvoeren.

Waar verzoekster een betoog ontwikkelt aangaande artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dat volgens haar "duidelijk voorziet dat het zou volstaan deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie" en de daarmee samenhangende schending van het gelijkheidsbeginsel, mist het betoog feitelijke grondslag. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gezinshereniging met een schoondochter uitgesloten zou zijn van het toepassingsgebied van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Daarenboven bepaalt artikel 48/7 van de vreemdelingenwet als volgt "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen" en ziet de Raad dus niet in op welke wijze deze bepaling in casu van toepassing zou kunnen zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De administratieve overheid is verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verweerder concretiseert dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster *prima facie* het genoemde inzicht en laat haar dus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in de hoedanigheid van schoonmoeder van een Nederlandse onderdaan. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenoot van een Unieburger, die ten laste is van de Unieburger en/of zijn echtgenoot en die hen begeleidt of zich bij hen voegt. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw te oordelen of er in verzoeksters geval is voldaan aan de vereisten van artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet.

In casu heeft de gemachtigde geoordeeld dat verzoekster niet afdoende aantoont ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst en voorafgaand aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoekster kan zich niet vinden in dit motief. Ze betoogt dat zij in de Verenigde Staten, het land van herkomst, reeds ten laste was van haar schoondochter en dat zij daar samen onder één dak woonden. Verzoekster vervolgt dat de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet cumulatief zouden zijn zodat het volgens haar volstaat dat één van de voorwaarden is vervuld. Verzoekster stelt dat ze ten laste was van haar schoondochter omdat zij samen in hetzelfde gezin woonden en omdat zij overeenkomstig de Californische wetgeving als behoeftig en afhankelijk wordt aangemerkt.

Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet wel degelijk cumulatief zijn. Men kan slechts als een familielid van een Unieburger worden beschouwd in de zin van deze bepaling wanneer men een bloedverwant is in opgaande lijn van een Unieburger zelf of van diens echtgenoot én wanneer men ten laste is van de Unieburger en/of diens echtgenoot én wanneer men de Unieburger en diens echtgenoot komt vervoegen of hen komt begeleiden. Aldus volstaat het niet dat verzoekster en de referentiepersoon onder één en hetzelfde dak wonen. Hieromtrent motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat het loutere gegeven dat verzoekster op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Het ten laste zijn valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Dit motief wordt niet weerlegd door verzoekster. Verzoekster moet effectief ook aantonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst en dit tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoekster verwijst in wezen naar de informatie en de stukken die zij aan verweerder heeft verschaft ten tijde van de aanvraag gezinshereniging om te staven dat zij wel ten laste was van het gezin van haar schoondochter in de Verenigde Staten. De aangevoerde kritiek geeft te dezen dus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

Waar verzoekster stelt dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft waardoor zij persoonlijke verzorging behoeft, merkt de Raad op dat zij hieromtrent geen enkel stuk voorlegt. Er ligt geen enkel medisch document ten persoonlijke titel voor waaruit blijkt dat verzoekster ernstige gezondheidsproblemen heeft.

Voor zover verzoekster hiermee de nood aan mantelzorg bedoelt, moet worden gesteld dat dit gegeven niet door verweerder wordt betwist.

Verder stelt verzoekster dat ze volgens de Californische wetgeving als 'behoefstig' wordt gekwalificeerd gezien zij en haar echtgenoot met een pensioen van 2000 dollar onder een bepaalde inkomensgrens vallen. Om verder rond te komen, konden verzoekster en haar echtgenoot naar eigen zeggen rekenen op hulp van de referentiepersoon. Verzoekster gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing niet zozeer betwist dat zij behoefstig zou zijn. Meer nog, verweerder erkent dat verzoekster en haar echtgenoot samen een pensioen hadden ter waarde van (omgerekend) 1870,58 euro en dat zij ook een budget kregen voor mantelzorg. Daarenboven betwist verweerder evenmin dat verzoekster kon rekenen op bijkomende (financiële) hulp van haar schoondochter. Verweerder concludeert echter dat het bedrag dat verzoekster heeft ontvangen van de referentiepersoon ondergeschikt is aan het bedrag dat verzoekster en haar echtgenoot zelfstandig wisten te verwerven. Het is volgens verweerder niet aangetoond dat verzoekster aangewezen was op de financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. Dit betreft het determinerend motief van de bestreden beslissing, hetgeen de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt.

Verzoekster voert tenslotte nog de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en door de artikelen 17 en 23 van het BUPO verdrag, aan.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op haar gezinsleven met de referentiepersoon, haar schoondochter, en diens echtgenoot, haar zoon.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In casu betreft het een gezinsleven tussen een schoonmoeder en een schoondochter. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen essentiële afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekster en haar schoondochter. Verzoekster is immers niet afhankelijk van de gelden die zij van haar schoondochter ontvangt om in haar levensonderhoud te voorzien. Ook waar verzoekster gewag maakt van een gezinsleven met haar meerderjarige zoon, de echtgenoot van de referentiepersoon, kan de Raad verwijzen naar het determinerend motief van de bestreden beslissing. Bij gebrek aan bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan er niet worden gesteld dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch in de zin van het BUPO-verdrag onderhoudt met de referentiepersoon en diens echtgenoot.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN